

TARE-TAREKE

ehk kuidas karu katusele ronis: KRIIKS-KRIIKS

Ühes kauges metsas oli väike **majake/tareke** (*pilt/maja*). Selles majas/tares ei elanud kedagi. Ühel päeval sattus selle maja juurde **hiir** (*pilt/nukk*). Hiir koputas uksele: KOPP-KOPP-KOPP (*juhendaja eeskujul koputatakse parema käega vasaku käe peopesasse 5-10 korda*). „Kes siin tarekeses elab?“ küsis hiir peenikese häälega (*hiir räägib peenikese häälega, keeleots võib olla hammaste vahel; lapsed kordavad jäljendades juhendajat*). Aga mitte keegi ei teinud ust lahti. Hiireke tõmbas ise ukse lahti: KÄÄKS (*lapsed jäljendavad juhendaja ukseavamisliigutust ja -häält*). Ta vaatas ühele poole (*keel suust välja ja paremasse suunurka*), vaatas kohe tükk aega, aga ei näinud kedagi. Siis vaatas ta teisele poole (*lapsed panevad keele teisele poole suunurka*), vaatas hästi kaugemale, lükka keel veel kaugemale. Kas seal oli keegi? Ei olnud! Siis vaatas ta üles (*keel üles, hoida seni, kuni juhendaja edasi räägib*). Kas seal oli keegi? Ei! Siis vaatas hiir alla (*keel lükatakse suust välja allapoole*). Ka seal polnud kedagi. Nii sai hiir aru, et selles majas ei ela kedagi. Hiireke rõõmustas: PIIKS-PIIKS-PIIKS (*peenikese häälega, keel hammaste vahel 5-10 korda*) ja asus majja/tarre elama.

Ühel vihmasel päeval, kui vihma tibutas: TIPP-TIPP-TIPP (*lapsed jäljendavad juhendajat, kes teeb sõrmedega liigutades vihma langemist*) sattus hiirekese maja juurde **konn** (*pilt/nukk*). Ta hüppas läbi lompide lähemale: LÖRTS-LÖRTS-LÖRTS (*samal ajal silpe hääldades võib taha kas konnahüpet 5-10 korda või sõrmedega hüppamisliigutust*) ja koputas uksele: KOPP-KOPP-KOPP (*juhendaja eeskujul koputatakse parema käega vasaku käe peopesasse 5-10 korda*). „Kes siin tarekeses elab?“ küsis konnapoiss. „Mina piiksuja hiireke!“ (*peenike häält, keel hammaste vahel, lapsed kordavad*). „Kas ma võin ka siia elama tulla?“ küsis konn. „Tule aga, siin on ruumi küll!“ Konn tõmbas ukse lahti: KÄÄKS (*lapsed jäljendavad*). Ta vaatas ühele poole (*keel suust välja ja paremasse suunurka*). Keda ta seal nägi? Õige, hiirt! Siis vaatas ta teisele poole (*lapsed panevad keele teisele poole suunurka*), vaatas hästi kaugemale. Kas seal oli keegi? Ei olnud! Siis vaatas ta üles (*keel üles*). Kas seal oli keegi? Ei! Siis vaatas hiir alla (*keel lükatakse suust*

välja allapoole). Ka seal polnud kedagi. Konn hüppas majja ja rõõmustas: KROOKS-KROOKS-KROOKS (*r- pöristades 5-10 korda*) ja asus majja/tarre elama.

Mõne aja pärast sattus maja juurde **jänes** (*pilt/nukk*). Ta uuris maja kaugemalt ja hüples siis lähemale: HOPP-HOPP-HOPP (*võib taha koha peal hüppeid 5-10 korda samal ajal silpe hääldades või sõrmedega hüppamisliigutust*). Jänes koputas uksele: KOPP-KOPP-KOPP (*juhendaja eeskujul koputatakse parema käega põrandale/lauale 5-10 korda*). „Kes siin tarekeses elab?“ küsis jänes (*jänes räägib esihambad alumise huule kohal*). „Mina piiksuja hiireke!“ (*peenike hää, keel hammaste vahel, lapsed kordavad*). „Mina, krooksuja konnake!“ (*lapsed kordavad*). „Kas ma võin ka siia elama tulla?“ küsis jänes. Kas hiir ja konn lubasid? (*lapsed vastavad*) „Tule aga, siin on ruumi küll!“ Jänes tiris ukse lahti: KÄÄKS (*lapsed jäljendavad juhendaja ukseavamisliigutust ja -häält*). Ta vaatas ühele poole (*keel*). Keda ta seal nägi? Hiirt! Siis vaatas ta teisele poole (*keel*). Kas seal oli keegi? Õige konn! Siis vaatas ta üles (*keel üles*). Kas seal oli keegi? Ei! Siis vaatas hiir alla (*keel allapoole*). Ka seal polnud kedagi. Jänes kargas majja ja rõõmustas: HII-HII-HOO-HOO (*kätega vaheldumisi rinnale patsutamine; hambad alumise huule kohal 5 korda, juhendaja võib kordi lugeda sõrmi ükshaaval üles tõstes*). Ka tema asus majja/tarre elama.

Majas/tares elas nüüd juba kolm looma. Ühel ilusal suvepäeval tuli maja juurde (*paus – pilt/ nukk*) **rebane**. Talle tareke meeldis ja ka tema tahtis sinna elama jääda. Ta lippas ukse juurde ja koputas: KOPP-KOPP-KOPP (*koputatakse põrandale/lauale 5-10 korda*). „Kes siin tarekeses elab?“ küsis rebane (*rebane räägib peenikese s-ga*). „Mina piiksuja hiireke!“ (*peenike hää, keel hammaste vahel*). „Mina, krooksuja konnake!“ (*lapsed kordavad*). „Mina hüppaja jäneseke!“ (*esihambad üle huule, lapsed kordavad*). „Kas ma võin ka siia elama tulla?“ küsis rebane. „Tule aga, siin on ruumi küll!“ Rebane tõmbas ukse lahti: KÄÄKS (*ukse avamisliigutus*). Ta vaatas ühele poole (*keel*). Keda ta seal nägi? Õige, hiirt! Siis vaatas ta teisele poole (*keel*). Kas seal oli keegi? Õige, konn! Siis vaatas ta üles (*keel üles*). Kas seal oli keegi? Just, jänes! Siis vaatas hiir alla (*keel allapoole*). Seal polnud kedagi. Rebane lipsas majja/tarre. Ka tema asus sinna elama.

Tares/majas oli juba päris palju rahvast. Kes seal olid? (*Koos vaadatakse ja nimetatakse üle kõik loomad.*) Aga ruumi jagus kõigile.

Soovi korral tulevad majja veel kukk ja hunt. Kukk kogeleb rääkides: „Ke-kes siin ta-tares elab?“, hunt räägib kiire kurgupõhja häälega.

Aga siis tuli metsa kõige suurem loom tarekese juurde (*pilt/nukk*). Õige, see oli **karu**. Ta tuli maja juurde: TÜMP-TÜMP-TÜMP (*lapsed jäljendavad karu kõnnakut või tümpsutavad kätega lauale/põrandale*) ja koputas uksele: TAMP-TAMP-TAMP (*taotakse rusikaga teise peopesa sisse või lauale/põrandale*). „Kes siin tarekeses elab?“ küsis karu (*räägib aeglase madala häälega*). „Mina piiksuja hiireke!“ (*peenike hää, keel hammaste vahel*). „Mina, krooksuja konnake!“ (*lapsed kordavad*). „Mina hüppaja jäneseke!“ (*esihambad üle huule, lapsed kordavad*). „Mina kaunissaba rebane!“ („Mina ko-kogelega ku-kukeke!“ „Mina, hunt hallivatimees!“) Mida karu küsis? *Lapsed pakuvad ise* : „Kas ma võin ka siia elama tulla?“ (*madalalt, aeglaselt*). „Ma kardan, et sa ei mahu!“ piiksus hiir (*peenikese häälega, keel hammaste vahel, lapsed võivad korrata*). „Sa ei mahu jah!“ hädaldas jännes (*ülemised hambad üle alumise huule, lapsed võivad korrata*).

Aga oli juba hilja! Karu lükkas oma pea ukse vahelt sisse. Tareke hakkas ragisema: PRÕKS-PRÕKS-PRÕKS. Karu ei mahtunud sisse. Siis proovis ta sisse saada katusetult. Raske karu hakkas katusele ronima, tareke krigises: KRIIKS-KRIIKS-KRIIKS. Kõik loomad jooksid majast välja. Ja tareke vajuski/kukkuski kokku.

Nüüd ei olnud ühelgi loomal enam kodu. Karu sai aru, et ta oli rumalasti/halvasti käitunud: „MÕMM-MÕMM, minu süü!“ mõmises ta.

Mis sa arvad, mis nüüd edasi sai? (*lapsed pakuvad; juhendaja annab valikuks kaks lõppu - nt, et loomad läksid metsa ja jäid kodust ilma või et ehtasid koos uue maja; jäädakse selle juurde, et loomad ehtasid koos uue maja; suuremate lastega võib jõuda selleni, et loomad ei elagi majas ja ei saa elada koos*).